

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobců: a) **O. R.**, narozený X
b) **R. R.**, narozený X
zastoupený zákonným zástupcem žalobcem a)
státní příslušníci Ukrajiny
t. č. v X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. OAM-84/ZA-ZA11-VL16-2019, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou dne 26. 6. 2019 zdejšímu soudu domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobcům mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobci namítli, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce a) uvedl, že se mu ukrajinské vojenské orgány pokusily opakovaně doručit předvolání k nastoupení vojenské služby a k zapojení do probíhajícího konfliktu, a to i po jeho odchodu z vlasti, a že do dnešního dne se vojenské orgány pokouší žalobce

kontaktovat prostřednictvím jeho rodičů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně uvedl, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, nemůže se tedy takto jednat ze strany státního orgánu o jednání označitelné jako pronásledování. Žalobce a) se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, ale v napadeném rozhodnutí postrádá zohlednění jeho morální přesvědčení a svědomí. Podle žalobce a) tedy žalovaný v rozporu s § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

4. Žalobce a) dále namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí používá podpůrné prameny a judikáty, které však nepřiléhají na jeho situaci, ale zabývají se pouze strachem z nastoupení vojenské služby a následného zapojení do vojenského konfliktu. Podle Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení sice osobu, která jako zásadní důvod opuštění země původu uvádí strach z nástupu vojenské povinnosti nelze bez dalšího považovat za osobu bez nároku na mezinárodní ochranu, avšak: *„Může však být uprchlíkem, jestliže se jeho dezerce nebo vyhýbání sbíhá s dalšími relevantními motivy pro opuštění země“*. Tuto pasáž žalovaný v napadeném rozhodnutí zamlčuje, stejně jako další odstavec, který uvedené myšlenky rozšiřuje a týká se přímo žalobce, neboť uvádí, že *„Jsou však i případy, kdy nutnost výkonu vojenské služby může být třeba i jediným důvodem pro nárok na právní postavení uprchlíka, tj. když člověk může prokázat, že výkon vojenské služby by si vyžadoval jeho účast ve vojenských akcích, které jsou v rozporu s jeho skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením nebo s oprávněnými pohnutkami jeho svědomí.“* Žalobce a) je přesvědčen, že právě jeho situace je přílehavá k uvedenému odstavci, avšak žalovaný uvedenou možnost nijak nezvažil, tedy v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přitom jak morální, tak politické přesvědčení žalobce a) je dle jeho mínění i z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé.
5. Žalobce a) dodal, že specifikum válečného konfliktu na Ukrajině je, že obyvatelé odmítají nastoupit na vojenskou službu, kde by byli posláni do boje proti vlastním spoluobčanům. Tyto skutečnosti jsou navíc u žalobce a) zesíleny právě narozením syna - žalobce b), neboť i přes to, že v jeho rodině došlo k této události, ukrajinské orgány stále kontaktují žalobce a) s cílem, aby se aktivně zúčastnil bojů. Toto ostatně žalobce a) přímo správnímu orgánu doložil. Současně žalobce a) přímo sdělil, že nemá zájem jakkoliv se účastnit na probíhajícím konfliktu. Jsou to pak právě vnitřní pohnutky, které jej vedou k tomuto názoru.
6. Žalobce a) dále podotkl, že žalovaný je povinen respektovat zájmy žalobce b) při vydávání rozhodnutí, přičemž nejlepším zájmem dítěte v předmětné věci nepochybně není odmítnutí žádosti o mezinárodní ochranu a tedy vystavení novorozence nutnosti návratu do země původu a rozdělení rodiny v důsledku narukování žalobce a). K tomu však v daném případě nedošlo.
7. Žalobce a) na závěr namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že v případě pochybností je namístě rozhodnout ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89). Poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-47, kde soud konstatoval, že: *„Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek*

důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.“

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil k daným zjištěním podklady a dbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Dne 17. 4. 2019 dal žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce možnosti využil, avšak vyjádřit se nechtěl.
9. Žalovaný na základě doložených informačních pramenů posoudil hlavní motivy žalobce a) k odchodu ze země, přičemž nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Současnou vnitropolitickou a bezpečnostní situací na Ukrajině se podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako problematikou výkonu vojenské služby, náhradní vojenské služby na Ukrajině a odmítání nástupu do vojenské služby, což obecně není důvodem k udělení mezinárodní ochrany, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Žalovaný zdůraznil, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, která je běžná v řadě demokratických zemí, třeba i v České republice (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 52/2015-52). Žalovaný tedy i nadále zastává názor, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že je v jeho případě a případě jeho syna dán důvod k udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Dodal, že legalizaci pobytu nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jehož institutů mohl žalobce využít a jehož zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany.
10. Žalovaný dále zdůraznil nutnost o mezinárodní ochranu požádat bezprostředně, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81. Poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, sp. zn. 3 Azs 119/2004, v němž soud konstatoval, že: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“*
11. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:
12. Dne 22. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. K žádosti dne 25. 1. 2019 doplnil, že do České republiky přicestoval dne 4. 12. 2018 autobusem přes Polsko poté, co si vyřídil tříměsíční pracovní vízum. Ve vlasti nebyl politicky aktivní. O mezinárodní ochranu žádá proto, že byl předvolán k výkonu základní vojenské služby, přičemž je běžné, že odvedence po dvou týdnech posílají na východ do války.
13. Dne 13. 2. 2019 požádal žalobce a) jako zákonný zástupce žalobce b) o udělení mezinárodní ochrany žalobci b), přičemž dne 25. 2. 2019 jako důvod uvedl, aby byli spolu.

14. Při pohovoru konaném dne 25. 1. 2019 žalobce a) uvedl, že se ve vlasti má kam vrátit, avšak hned jej odvedou. Vízum vyřídil přes agenturu, pas měl a při odjezdu z vlasti žádné potíže neměl. Na dotaz, proč o mezinárodní ochranu žádá, když má platné české vízum, žalobce a) odpověděl, že když přijeli do Prahy, tak je podvedl zprostředkovatel, který pomáhá s ubytováním a získáním práce, a že zůstali sami. Vylíčil ještě, že zůstali na Florenci a hledali možnosti ubytování. Večer si našli ubytovnu, ale dlouhodobé ubytování jim nedovolili, protože dle jeho slov nechtěli, aby tam manželka porodila. On sám si hledal práci, ale protože nemluví dobře česky, tak jej nikdo nechtěl zaměstnat. Pak si našli jinou ubytovnu, kde pobýli dva týdny, ale museli ji ze stejných důvodů opustit. Práci nenašel, protože byl zprostředkovatel nedostupný. Popsal, že nevěděli, co dělat dál, docházely jim peníze a manželka měla za pár dnů родit. Několik dnů pobýli v penzionu a přemýšleli, co dělat. Vracet se na Ukrajinu dle jeho slov by bylo riziko. Na Ukrajině je vyhlášen válečný stav. Když odjížděli, byl válečný stav v sousední V. oblasti. Říkali si proto, že měli štěstí, že stihli vycestovat, než jej vyhlásí i u nich. Pak by dle jeho tvrzení už vycestovat nemohli. Popsal, že přes internet proto hledali možnosti, jak se zachránit. Dozvěděl se informace o možnostech požádat o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku. Uvedl, že také ví, že v jeho nepřítomnosti mu posílali předvolání na vojenskou správu, která ale nikdo nepřebíral. Žalobce a) přitom osvětlil, že jej chtěli odvést již dřív a řekl, že po lékařské prohlídce bylo zjištěno, že má zdravotní problémy a není schopen služby. Čekal proto, že dostane knížku s poznámkou, ale pak se zjistilo, že lékařská dokumentace byla ztracena a tak byl uznán schopným. K dotazu, zda se proti tomu bránil, žalobce a) sdělil, že mu bylo řečeno, že nemají žádné potvrzení k dispozici a je ztracené a že si ho musí udělat znovu. Obrátil se proto na soukromého lékaře s žádostí o prohlídku, ale mezitím rodiče obdrželi varování kvůli tomu, že se vyhýbá vojenské službě, aby nebyl trestně stíhán, musel jít nejpozději do 24. 11. 2017 na Vojenskou správu v Č. k vysvětlení. K dotazu správního orgánu, zda o udělení mezinárodní ochrany žádá, protože nenašel práci, žalobce a) sdělil, že sem jel s úmyslem, aby zde pracoval a koupil manželce zdravotní pojištění tak, aby dostala lékařskou péči. Vysvětlil dále, že na ně ale tlačil čas, manželce se blížil porod a on nemohl najít práci. Zároveň prohlásil, že se nemohou domů vrátit, neboť je přesvědčen, že jej na vojnu odvedou hned po návratu. K dotazu správního orgánu, proč myslí, že jej odvedou, když to doteď nedělali, uvedl, že u nich na hranicích po návratu ze zahraničí pohraničníci hlásí návrat muže z ciziny vojenské správě. Pokud dle něj vojenská správa uvede, že je dotyčný muž hledaný, tak jej mohou pohraničníci hned zajistit. Vysvětlil k tomu, že i pokud jej nezajistí, budou o něm na vojenské správě vědět, a vzhledem k tomu, že rodiče dostali upozornění, že mu hrozí trestní stíhání za nenastoupení, tak má za to, že jej možná i hledají. K dotazu, zda byl na vojenské správě, žalobce a) sdělil, že předvolali rodiče a oni tam šli. Dodal k tomu ještě, že jej prohlížel lékař a čekal týden na vyhotovení zprávy a mezitím dostal zase předvolání. V čekací lhůtě pro jeho ročník branné řízení skončilo, vypršela mu lhůta a pracovat musel neoficiálně. Vysvětlil k tomu, že každý týden chodili z vojenské správy. Žalobce a) potvrdil, že branná povinnost pro jeho ročník již skončila, přičemž dodal, že pro jistotu oficiálně nepracoval, aby o něm vojenská správa nevěděla. K dotazu na období kdy mu chodilo povolání, žalobce a) prohlásil, že předvolání dostává v každém branném období od roku 2016. Poslední mu přišlo před měsícem na adresu trvalého pobytu u rodičů. Dle jeho slov samozřejmě nic nepřebíral a rodiče nesmí. Potvrdil, že mu tři roky chodí předvolání, které nikdy nepřevzal. Na vojenské správě dle něj byl, když přinesl potvrzení o manželčině těhotenství. Tím pádem mu dle jeho slov podle zákona náležel odklad do třech let dítěte. Na vojenské správě je ujišťovali, že je vše

v pořádku, ale když nastalo branné období, tak dostal předvolání zase. K dotazu, zda se proti tomu bránil, žadatel sdělil, že mu bylo řečeno, že nemají žádné potvrzení k dispozici a je ztracené a že si ho musí udělat znovu. Namítl přitom, že mu tam sekretářka říkala, že se potvrzení neevidují, takže to bude stejné. Pochopil proto, že jeho snaha nemá smysl, že nic nezmůže, a proto se dle něj rozhodli pro odjezd. V České republice byl dříve dva týdny, a protože se mu tady líbilo, rozhodli se pro Českou republiku. Svůj odmítavý postoj nastoupit základní vojenskou službu dotyčný odůvodnil sdělením, že má špatný zrak, a prohlídka zjistila, že nemůže dlouho stát ve vztyčené poloze, bolí jej záda. Když pracoval, tak měl shovívavého šéfa, který mu dovolil pracovat vsedě. K možnosti vyřídit si náhradní vojenskou službu žalobce sdělil, že mu v té době nic takového nenabídli. Dodal k tomu ještě, že nebyla možnost si vybrat, měl jít k dělostřelcům. K bezpečnostní situaci v místě jeho bydliště žadatel uvedl, že tam není válka a není vyhlášen válečný stav. Dotyčný potvrdil funkčnosti služeb, škol, infrastruktury a dodal, že tam není žádný zákaz vycházení. Potvrdil, že kromě obavy z odvodu, ve vlasti žádné jiné potíže neměl. K možnosti přestěhovat se na jiné místo, aby se vyhnul odvodu, jmenovaný odvětil, že by tím nic nevyřešil, a že se to ve vlasti mění tak, že člověk neví, kde něco vypukne příště. K dotazu z jakého důvodu nepodal žádost o mezinárodní ochranu v Polsku, kde dva roky pracoval, zopakoval, že se mu v Polsku nelíbilo. Do země původu by se vrátil jen v případě, že by skončila válka a byla jistota, že nebude vyhlášen válečný stav. V tom případě dle něj bude vědět, že se jim nic nestane a vrátí se. Musel by mít ale jistotu napořád. Na podporu svých tvrzení doložil doklad z Vojenské správy v Č..

15. Při pohovoru k žádosti konaném dne 25. 2. 2019 žalobce a) odůvodnil jak zákonný zástupce žádost žalobce b) o udělení mezinárodní ochrany slovy: „*Aby dítě zůstalo s nimi a nebyla rozdělena rodina.*“ Možnost synova návratu do vlasti připustil pouze v případě, že na Ukrajině skončí válka, aby nebyl povolán do armády, mohli žít spolu a nebát se. Žalobce a) potvrdil, že jeho novorozený syn je zdravý a že nemá žádná omezení. Závěrem pohovoru uvedl, že již nemá co dodat, že syn má stejné důvody jak on i jeho manželka. Dotyčný v rámci pohovoru doložil překlad oddacího listu.
16. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcům neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Konstatoval, že žalobci nebyli nijak politicky aktivní, přičemž nebyl zjištěn žádný důvod hrozby jejich pronásledování. Výkon základní vojenské služby není pronásledováním, nýbrž legitimní občanskou povinností, jak plyne z rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/1997. Obava žalobce z nasazení do bojů na východě Ukrajiny není oprávněná, neboť podle Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 z 26. 9. 2016 nejsou do bojů nasazováni žádní mobilizovaní vojáci, nýbrž jen profesionální příslušníci armády a dobře motivovaní a vycvičení dobrovolníci. Mimo to žalovaný poukázal na možný tříletý odklad výkonu služby a zdravotní nezpůsobilost, o nichž mluvil žalobce v pohovoru. Žalovaný dále poznamenal, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž žalobce pochází ze C. oblasti, která je plně pod kontrolou proevropské vlády a situace je zde normální a stabilní. K žalobcem zmíněnému válečnému stavu vyhlášenému Výnosem prezidenta Ukrajiny dne 26. 11. 2018, který již pozbyl platnosti, žalovaný konstatoval, že se jednalo pouze o administrativní opatření bez dopadu na běžné obyvatelstvo. Žalovaný na závěr dodal, že vycestování žalobců nebude v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť mohou realizovat své právo na rodinný život ve své vlasti. Žalovaný v tomto ohledu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 4 Az 9/2010.

17. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
18. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu: *„V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“*
19. Soud v předmětné věci konstatuje, že celá argumentace žalobce týkající se neúplnosti posouzení důvodů žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu, že žalovaný nezohlednil, že důvodem averze žalobce k výkonu povinné vojenské služby je morální a politické přesvědčení, je účelová, neboť při pohovoru konaném dne 25. 1. 2019 žalobce na otázku: *„Z jakého důvodu odmítáte nastoupit na vojenskou službu?“* odpověděl *„Mám špatný zrak, to zjistila prohlídka a nemůžu dlouho stát ve vztyčené poloze, bolí mě záda. Když jsem pracoval, měl jsem shovívavého šéfa, který mi dovolil pracovat vsedě.“* Žalovaný tedy zjevně zjistil, zda důvodem averze žalobce k výkonu povinné vojenské služby není jeho přesvědčení, svědomí či víra, a tudíž v souladu s § 3 správního řádu zjistil v žalobcem zpochybňované otázce skutkový stav způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti. Námitka žalobce tedy není důvodná.
20. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalobce a) v průběhu pohovoru ani na přímou otázku neuvedl, že by byl výkon vojenské služby v rozporu s jeho přesvědčením, svědomím či vírou, a tudíž nebyl dán žádný důvod, aby se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tímto aspektem zabýval. Soud proto považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za zcela odpovídající požadavkům vymezeným v § 68 odst. 3 správního řádu a neshledává v předmětné věci, že by žalovaný v otázce averze žalobce a) k výkonu povinné vojenské služby opomněl zohlednit nějakou okolnost. Námitka žalobce není důvodná.
21. Soud k námitce žalobce, že žalovaný byl v předmětné věci povinen dbát nejlepšího zájmu dítěte, konstatuje, že žalobce b) je stejně jako žalobce a) státním příslušníkem Ukrajiny, a proto nic nebrání jejich společnému soužití v jejich společné vlasti. Žalobce a) sice argumentoval hrozbou rozdělení rodiny v případě jejich návratu do vlasti kvůli výkonu povinné vojenské služby, avšak v pohovoru konaném dne 25. 1. 2019 žalobce a) uvedl, že není zdravotně způsobilý k výkonu služby a jako otec má nárok na odklad povinné vojenské služby, přičemž tyto skutečnosti nebyly dle jeho výpovědi vzaty v potaz kvůli administrativnímu pochybení. Pomine-li soud, že z výpovědi žalobce neplyne, že by vyčerpal veškeré možnosti uznání jeho zdravotní nezpůsobilosti, respektive odkladu pro jeho rodičovství, je třeba konstatovat, že žalobce a) ve své výpovědi uvedl, že na území České republiky nemá žádné stálé zázemí (bydleli s manželkou po ubytovnách) ani zaměstnání (nemohl žádné sehnat, protože neumí česky), a tudíž lze konstatovat, že pobyt žalobce b) na území České republiky bez odpovídajícího zázemí a kontaktu se širší rodinnou zjevně není v jeho zájmu. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
22. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se nepřihlídnutí k judikatuře Nejvyššího správního soudu zakotvující zásadu, že se v pochybnostech rozhoduje ve

prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, neboť v předmětné věci žalovaný neměl pochybnost, že skutečným důvodem žádosti žalobců o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, k čemuž však výjimečný institut mezinárodní ochrany neslouží. Námitka není důvodná.

23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.
24. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci nebyli ve věci úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. srpna 2019

Olga Stránská, v. r.

soudkyně